

La seguretat privada funcionava amb irregularitats

FA 25 ANYS. El boom de la seguretat privada havia desbordat la llei i això havia comportat el naixement de moltes empreses pirates i la necessitat d'elaborar una nova legislació, que posava en alerta els empresaris del sector.

La revista arribava al número cinquanta amb un reportatge central, elaborat per Montse Ayala i Anna Vilajosana, que analitzava la figura del guarda de seguretat, que s'havia estès per tot tipus de locals, des de discoteques a centres sanitaris, passant per entitats d'estalvi. Hi havia sis empreses dedicades a la seguretat privada, només dues de les quals havien estat creades a Manresa: Grup Català de Seguretat i Serveis de Protecció i Manteniment. Algunes de les empreses amb delegació a la ciutat no tenien l'homologació requerida i moltes de les persones que exercien de guardes no tenien autorització per fer-ho.

Faltaven places hoteleres

Un hotel, un hostel a peu de carretera, quatre pensions i l'alberg oferien un total de 350 places, la majoria d'una qualitat força qüestionada pels entrevistats a la revista. En el reportatge d'Àngels Fusté, Joan Piqué i Josep Tomàs, s'analitzava el dèficit de places hoteleres a la ciutat, especialment en l'oferta intermèdia entre l'hotel Pere III i pensions com la Masia o l'hostal Mundial. Pel que a la gamma alta, els autors es feien ressò de la possibilitat que s'hi instal·lés un hotel de quatre estrelles, concretament a l'edifici de Cal Jorba, on s'especulava amb l'arribada de la cadena HUSA.

L'hostal Mundial, al carrer del Cós, era una de les quatre pensions existents i oferia 42 places.

Hi havia 66.308 manresans

Segons es recollia en un reportatge de Ramon Fontdevila, el cens de 1991 certificava que la ciutat havia crescut només en 283 habitants en cinc anys i assolí la xifra de 66.308 (34.359 dones i 31.949 homes), amb un percentatge d'atur del 5,7%. Hi vivien 818 persones nascudes fora de l'estat espanyol (352 europeus, 297 africans -282 dels quals magribins-, 142 americans, 25 asiàtics i 2 australians). Francesc Comas constata en el mateix article que la ciutat tenia una població envellida, ja que el relleu generacional no estava garantit, a causa de la disminució del nombre de naixements, des de feia quinze anys. Pel que fa a les preguntes sobre la llengua, Joan Badia opinava que era positiu l'avenç en el grup dels qui declaraven parlar, llegir i escriure el català, fet atribuïble a l'escola, els mitjans de comunicació i a una més gran presència del català en diferents àmbits.

Esfondrament d'una casa del barri vell

L'actualitat de la ciutat quedava sotraguejada per la caiguda d'un edifici de tres pisos del carrer de Sant Francesc, el dia 25 d'octubre, poc després d'haver desallotjat l'única família que hi vivia. I el dia 27, Juli Sanclimens era reelegit a Tarragona com a president de l'Associació Catalana de Municipis, gairebé per unanimitat.